

har diskuteret og erkendt irrelevante eller ubegrundede. Udvalgets Flertal, bestaaende af Regerings- og Arbejdsgiverrepræsentanter, indstillede, at Protesten afvistes, idet den ikke var motiveret ved nye Kendsgerninger eller Angivender, medens Mindretallet indstillede, at Protesten blev optaget til Realitetsafgørelse. Konferencen sluttede sig til Udvalgets Flertals Indstilling, saaledes at Mandaterne godkendtes.

Der var endvidere fremsat Protest imod Gyldigheden af den kubanske Arbejdsgiverrepræsentants Mandat. Konferencen vedtog i Overensstemmelse med Udvalgets Indstilling at godkende Mandatet.

I. Arbejdstidens Nedsættelse.

I Overensstemmelse med den paa den 17. Arbejdskonference vedtagne Beslutning skulde Spørgsmaalet om Arbejdstidens Nedsættelse underkastes en afsluttende (anden) Behandling; med Hensyn til Spørgsmaalets tidligere Behandling henvises til Beretningen for 1933, Side 34—37.

Som Grundlag for Forhandlingerne forelaa der 2 Konventionsudkast, udarbejdede af Arbejdsbureauet paa Grundlag af de forskellige Regeringers Besvarelser af Spørgeskemaet vedrørende dette Spørgsmaal; det ene Konventionsudkast omfattede Industrien med Undtagelse af Arbejdstiden i Kulminer, det andet Handels- og Kontorvirksomheder.

Spørgsmaalet var først Genstand for en Generaldebat i Konferencens Plenarforsamling.

Arbejdsgiverne hævdede herunder i Overensstemmelse med deres Udtalelser ved tidligere Behandling af dette Spørgsmaal, at man ikke havde nogen Garanti for, at en Nedsættelse af Arbejdstiden vilde formindske Arbejdsløsheden, men at det snarere var at frygte, at den vilde forøge Arbejdsløsheden som Følge af en saadan Foranstaltningens Indvirkning paa Produktionsomkostningerne og Købeevnen. Arbejdsgiverne henviste endvidere til, at flere Lande ikke vilde gaa med til en Arbejdstidsnedsættelse og til, at den heraf følgende Ulighed i Konkurrencen vilde forværre den økonomiske Situation. Arbejdergruppen hævdede, at det var utvivlsomt, at en almindelig Nedsættelse af Arbejdstiden vilde bidrage til Afhjælpning af Arbejdsløsheden, at Arbejderne havde Ret til at faa Andel i Fordelene ved de industrielle Fremskridt, og at man ikke længer kunde opsætte at træffe effektive Foranstaltninger paa dette Omraade. De Udtalelser, der blev fremsat fra Regeringsrepræsentanterne, viste, at der indenfor denne Gruppe var meget forskellige Meninger vedrørende dette Spørgsmaal; fra engelsk Side blev det blandt andet fremhævet, at man ikke kunde nedsætte Arbejdstiden uden samtidig at beskytte Arbejdernes Lønninger.

Konferencen vedtog sluttelig paa Forslag af Arbejdergruppen med 71 Stemmer mod 22 at henvise den af Arbejdsbureauet udarbejdede Blaabog med de deri indeholdte Konventionsudkast til Behandling af et særligt Udvalg.

Forretningsudvalget foreslog, at dette Udvalg skulde bestaa af 63 Medlemmer, 27 Regeringsrepræsentanter og 18 Repræsentanter for hver af de to andre Grupper. Arbejdsgivergruppen nægtede imidlertid at deltage i Udvalgets Arbejde, hvilket Standpunkt blev nærmere motiveret i en Erklæring, der blev oplæst for Konferencen af Gruppens Formand, Direktør *Ørsted*. Man henviste i denne Erklæring til, at Arbejdsgivergruppen hidtil aldrig havde nægtet at yde sin Bistand til Undersøgelse af dette Spørgsmaal, men naar nu et særligt Udvalg skulde udarbejde en Tekst til en Konvention, tilsigtede Foranstaltninger, hvis Princip Gruppen fandt forkasteligt, mente Gruppen efter moden Overvejelse ikke at kunne udnævne Medlemmer til Deltagelse i dette Udvalgs Arbejde. Gruppen havde dog efter den italienske Arbejdsgiverrepræsentants formelle Anmodning bemyndiget ham til at tage Del i Udvalgets Arbejder.